

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Mgr. J. Š.**, narozená dne X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2021, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2021, č. j. X (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž byly podle ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2021, č. j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná v důchodové věci pana L. S., nar. X, posledně bytem X (dále jen „**pan L. S.**“), jehož procesním nástupcem se stala žalobkyně, rozhodla, že pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o důchodovém pojištění**“) a s přihlédnutím k nařízení Evropské parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropské parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 se žádost o přiznání invalidní důchodu zamítá.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobkyně v podané žalobě shrnula některé skutečnosti, které vyšly v průběhu správního řízení najevo, přičemž mimo jiné poukázala i na osobní list důchodového pojištění pana L. S. zpracovaný dne 24. 4. 2019, který byl součástí rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2019, č. j. X (dále jen „**první rozhodnutí**“), a dále uvedla, že na základě šetření ve Velké Británii byla v rozhodném období uznána další doba pojištění v rozsahu 172 dnů, a že si pan L. S. na základě doporučení zaměstnankyně žalované zaplatil dobrovolné pojištění v rozsahu 78 dnů.
4. Následně žalobkyně namítla, že součástí prvostupňového rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění pana L. S. zpracovaný dne 24. 2. 2021, který se ovšem od osobního listu důchodového pojištění, jenž byl součástí prvního rozhodnutí, značně lišil. Správně podle ní byla v tomto osobním listu důchodového pojištění zpracovaném dne 24. 2. 2021 započítána doba pojištění ve Velké Británii v rozsahu 172 dnů a také dobrovolně uhrazená doba pojištění v rozsahu 78 dnů, nicméně bez jakéhokoliv zdůvodnění byla doba pojištění od 16. 4. 2005 do 31. 7. 2005, kdy byl pan L. S. veden v evidenci Úřadu práce České republiky jako uchazeč o zaměstnání, zkrácena na dobu od 20. 5. 2005 do 31. 7. 2005.
5. Žalovaná však podané námitky dle žalobkyně zamítla, aniž by tuto výše uvedenou disproporci vysvětlila, přičemž pouze odkázala na ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. To je však podle názoru žalobkyně zcela irelevantní, neboť celková doba pojištění v rozhodném období, kdy byl pan L. S. veden jako uchazeč o zaměstnání bez podpory, je pouze 294 dnů a není tedy nutné tuto dobu nijak krátit. Za nedůvodné tak označila vyjádření žalované v napadeném rozhodnutí, že žadateli byla doba vedení v evidenci úřadu práce, kdy nepobíral podporu v nezaměstnanosti, hodnocena v maximálním možném rozsahu jednoho roku.
6. Závěrem podané žaloby tak žalobkyně z výše uvedených důvodů navrhla zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí, uložil žalované o žádosti znovu rozhodnout a rozhodl rovněž, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 3. 2022 stručně shrnula obsah napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, stejně jako obsah žalobkyní podané žaloby. Následně odkázala na relevantní ustanovení právních předpisů a některé skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu správního řízení.
8. Rovněž žalovaná uvedla, že při zhodnocení doby pojištění vycházela z podkladů uložených v její evidenci a taktéž z podkladů předložených v souvislosti s uplatněním žádosti o důchod. Přehled doby pojištění je podle ní chronologicky uveden na osobním listu důchodového pojištění. Dále žalovaná shrnula počet dnů pojištění, které pan L. S. v jednotlivých rozhodných obdobích získal. Mimo jiné konstatovala, že v období od 22. 1. 1999 do 21. 1. 2019 získal pan L. S. 3619 dnů pojištění a nikoliv potřebných 10 roků.

9. Následně žalovaná odkázala na ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění s tím, že doba, po kterou byl pan L. S. veden jako uchazeč o zaměstnání a nenáležela mu podpora v nezaměstnanosti, může být zhodnocena pouze v rozsahu 1 roku zpětně ode dne vzniku nároku na důchod (zpětně od data 6. 5. 2019).
10. Na závěr svého vyjádření žalovaná podotkla, že pan L. S. splnil pouze jednu z podmínek požadovaných pro nárok na invalidní důchod a tento nárok mu tedy podle ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění nevznikl. Navrhla tak zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalobkyně ani žalovaná k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřily svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

12. Zdejší soud na tomto místě podotýká, že správní spis mu byl předložen v poměrně nepřehledném stavu, přičemž spisová dokumentace nebyla zcela řádně vedena a žurnalizována. Jednotlivé listy spisu nebyly číslovány ani nebyly ve všech případech řazeny chronologicky za sebou. Spis navíc neobsahoval žádný spisový přehled. Přestože se tedy jednalo spíše o určitý „balík dokumentů“ vztahujících se k věci, než o řádný spis, zjistil z něj zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Pan L. S. podal dne 27. 2. 2019 žádost o invalidní důchod. Z posudku o invaliditě ze dne 21. 3. 2019, č. j. LPS/2019/465-JZM_CSSZ, založeného ve správním spisu se poté podává, že pan L. S. byl invalidní dle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a že rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo zdravotní postižení, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti o 70 %. Jako den vzniku invalidity byl lékařem určen 22. 1. 2019.
14. Součástí správního spisu byly také podklady vázící se k jednotlivým dobám pojištění a náhradním dobám pojištění ve smyslu zákona o důchodovém pojištění získaných panem L. S. Kromě dalšího byla součástí těchto podkladů i blíže neoznačená tabulka, ze které mimo jiné vyplývalo, že pan L. S. byl od 16. 4. 2005 do 31. 7. 2005 uchazečem o zaměstnání, k čemuž byla ručně dopsána poznámka „20. 4. 2005“.
15. Žalovaná rozhodla prvním rozhodnutím o zamítnutí žádosti pana L. S. pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění s tím, že pan L. S. získal v rozhodném období od 22. 1. 2009 do 21. 1. 2019 pouze 279 dnů pojištění a v rozhodném období od 22. 1. 1999 do 21. 1. 2019 pouze 9 roků a 118 dnů pojištění. Nedílnou součástí prvního rozhodnutí byl i osobní list důchodového pojištění pana L. S. zpracovaný dne 24. 4. 2019 (dále jen „první osobní list důchodového pojištění“), na němž byl mimo jiné uveden i přehled dob pojištění. V tomto přehledu dob pojištění poté byla zaznamenána i doba od 16. 4. 2005 do 31. 7. 2005, přičemž jako druh doby bylo uvedeno „uchazeč o zam. – ndp“.
16. Dne 13. 5. 2019 byla žalované doručena žádost pana L. S., aby na základě ustanovení § 56 zákona o důchodovém pojištění vydala nové rozhodnutí, v jehož rámci bude přihlédnuto k dalším dobám pojištění nebo náhradním dobám pojištění, konkrétně k době od 2. 5. 2018 do 18. 7. 2018, k době od 6. 11. 2008 do 1. 5. 2009 a k době od 2. 9.

1996 do 28. 2. 1998. K této žádosti bylo přiloženo též potvrzení o zaplaceném pojistném na dobrovolné důchodové pojištění vystavené dne 10. 5. 2019, ze kterého se podává, že pan L. S. zaplatil dne 7. 5. 2019 pojistné na měsíc květen 2018, červen 2018 a červenec 2018.

17. Po provedeném řízení vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost o invalidní důchod znovu zamítla, přičemž jako s procesním nástupcem pana L. S. jednala s žalobkyní. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvedla, že byla dodatečně zhodnocena doba pojištění od 2. 9. 1996 do 28. 2. 1998 v rozsahu 545 dnů, doba dobrovolného pojištění od 2. 5. 2018 do 18. 7. 2018 v rozsahu 78 dnů a dle potvrzení britského nositele pojištění i doba pojištění získaná na území Velké Británie v celkovém rozsahu 565 dnů. Dále žalovaná konstatovala, že pan L. S. získal v rozhodném období od 22. 1. 1999 do 21. 1. 2019 pouze 9 roků a 334 dnů pojištění, a že dodatečně provedený zápočet je zcela bez vlivu na první rozhodnutí, neboť žadatel nadále nezískal potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod. Nedílnou součástí prvostupňového rozhodnutí byl rovněž osobní list důchodového pojištění pana L. S. zpracovaný dne 24. 2. 2021 (dále jen „**druhý osobní list důchodového pojištění**“), na němž byl mimo jiné uveden i přehled dob pojištění. V tomto přehledu dob pojištění poté byla po době od 1. 1. 2005 do 15. 4. 2005 zaznamenána doba od 20. 5. 2005 do 31. 7. 2005 s tím, že jako druh doby bylo uvedeno „uchazeč o zam. – ndp“.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poté žalovaná mimo jiné uvedla, že do rozhodných období bylo dodatečně započteno pouze pojištění ve Velké Británii od 6. 11. 2008 do 1. 5. 2009 v rozsahu 172 dnů a doba dobrovolného důchodového pojištění od 2. 5. 2018 do 18. 7. 2018 v rozsahu 78 dnů, přičemž stále chybí 31 dnů doby pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle ustanovení § 54 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *vzniká nárok na důchod dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem.*
21. Podle ustanovení § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění *má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.*
22. Podle ustanovení § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti*

roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.

23. Podle ustanovení § 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia. Ustanovení § 12 odst. 1 věty druhé platí zde přiměřeně.
24. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění je dobou pojištění po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 6, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.
25. Podle ustanovení § 19 odst. 2 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů se za den platby pojistného považuje v případě placení na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení vedený u poskytovatele platebních služeb den, kdy dojde k připsání pojistného na účet poskytovatele platebních služeb příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.
26. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky – krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.
27. Žalobkyně v podané žalobě toliko namítala, že žalovaná dostatečně nevysvětlila rozpor mezi prvním osobním listem důchodového pojištění a druhým osobním listem důchodového pojištění, ze kterých při svém rozhodování v projednávané věci vycházela. Tento neodůvodněný rozpor měl spočívat ve zkrácení doby pojištění získané panem L. S. od 16. 4. 2005 do 31. 7. 2005, uvedené v přehledu dob pojištění na prvním osobním listu důchodového pojištění, na dobu od 20. 5. 2005 do 31. 7. 2005, uvedenou v přehledu dob pojištění na druhém osobním listu důchodového pojištění. Zdejší soud však posoudil tuto námitku žalobkyně jako nedůvodnou.
28. Z prvního rozhodnutí skutečně vyplývá, že žalovaná při zjišťování doby pojištění získané panem L. S. vycházela z údajů uvedených v přehledu dob pojištění na prvním osobním listu důchodového pojištění, přičemž jako dobu pojištění hodnotila i dobu od 16. 4. 2005 do 31. 7. 2005 v rozsahu 107 dnů, která byla v tomto přehledu uvedena. V případě prvostupňového rozhodnutí však žalovaná při zjišťování doby pojištění získané panem L. S. vycházela z přehledu dob pojištění na druhém osobním listu důchodového pojištění. Na rozdíl od přehledu dob pojištění na prvním osobním listu důchodového pojištění však byla v období mezi 16. 4. 2005 a 31. 7. 2005 v přehledu dob pojištění na druhém osobním listu důchodového pojištění uvedena jako doba pojištění

- pouze doba od 20. 5. 2005 do 31. 7. 2005. Žalovaná tedy v prvostupňovém rozhodnutí nezohlednila pro účely nároku na invalidní důchod jako dobu pojištění získanou panem L. S. dobu od 16. 4. 2005 do 19. 5. 2005, přičemž tento závěr byl následně potvrzen napadeným rozhodnutím.
29. Dále zdejší soud uvádí, že rozhodnutí správního orgánu je třeba považovat za nepřezkoumatelné, pokud z něj nejsou seznatelné skutkové a právní úvahy, jimiž se správní orgán při hodnocení podkladů řídil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Rovněž je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné i v případě, že správní orgán nevypořádá rozpory mezi shromážděnými podklady (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). Žalovaná tak měla výše nastíněný rozpor mezi prvním osobním listem důchodového pojištění a druhým osobním listem důchodového pojištění řádně odůvodnit. Potažmo tedy bylo její povinností dostatečně vysvětlit, proč v rámci prvostupňového rozhodnutí, respektive napadeného rozhodnutí, nezohlednila pro účely nároku pana L. S. na invalidní důchod jako získanou dobu pojištění i dobu od 16. 4. 2005 do 19. 5. 2005.
30. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se žalovaná sice tomuto rozporu žádným způsobem nevěnovala, nicméně v napadeném rozhodnutí podotkla, že i když zdravotní stav pana L. S. odpovídal invaliditě, nárok na invalidní důchod mu nevznikl, neboť nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění. K tomu odkázala na ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a vysvětlila, že doba vedení v evidenci Úřadu práce České republiky, za níž podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, se zohledňuje nejvýše v rozsahu tří let, přičemž doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše jednoho roku. Tato doba se přitom zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Následně dodala, že doba vedení pana L. S. v evidenci Úřadu práce České republiky, po kterou nepobíral podporu v nezaměstnanosti či při rekvalifikaci, tedy byla zohledněna v maximálním možném rozsahu jednoho roku.
31. Ačkoliv zdejší soud podotýká, že by uvedené odůvodnění závěrů žalované zřejmě mohlo být podrobnější a srozumitelnější, neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, přičemž zároveň neshledal závěry žalované ani nesprávnými. Nárok na důchod totiž v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem. Pro účely invalidního důchodu stanoví tyto podmínky ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění, a jelikož z ničeho nevyplývá, že by se pan L. S. stal invalidním v důsledku pracovního úrazu, připadá do úvahy pouze vznik nároku na invalidní důchod v souladu s podmínkami upravenými v ustanovení § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Podle tohoto ustanovení patří mezi podmínky nároku na invalidní důchod mimo jiné invalidita a získání potřebné doby pojištění (další tímto ustanovením upravené podmínky jsou pro vypořádání námitek žalobkyně irelevantní). Jak poté vyplývá i z prvního rozhodnutí, nevznikl tedy panu L. S. nárok na invalidní důchod ke dni, kdy se stal invalidním (22. 1. 2019), jelikož nezískal potřebnou dobu pojištění, ačkoliv ostatní podmínky ustanovení § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění splnil. Tuto skutečnost ostatně nerozporovala ani žalobkyně.
32. Následně tedy pan L. S. podal přihlášku k dobrovolné účasti na pojištění ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a dne 7. 5. 2019 zaplatil za dobu

- dobrovolné účasti na důchodovém pojištění v rozsahu 78 dnů (od 2. 5. 2018 do 18. 7. 2018) pojistné. Ode dne zaplacení pojistného tak bylo možné tuto dobu dobrovolné účasti na pojištění považovat za dobu pojištění ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná posléze provedla na základě žádosti o vydání nového rozhodnutí řízení, v jehož rámci musela znovu posuzovat splnění podmínek pro nárok na invalidní důchod. Mimo jiné tedy musela posuzovat také splnění podmínky potřebné doby pojištění, pročež zjišťovala dobu pojištění získanou panem L. S.
33. Podle ustanovení § 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se za dobu pojištění pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. V souladu s tímto ustanovením § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění jsou skutečně, jak správně uvedla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pojištění účastny osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše tří let též po dobu, po kterou jim podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba tří let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se poté do této doby tří let započítává v rozsahu nejvýše jednoho roku.
34. Jelikož se tedy doba, kterou je nejvýše možné posoudit jako dobu účasti na pojištění v případě osob vedených v evidenci Úřadu práce České republiky jako uchazeči o zaměstnání, aniž by jim náležela podpora v nezaměstnanosti či podpora při rekvalifikaci, zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, postupovala žalovaná správně, když v projednávané věci zohlednila jako dobu účasti pana L. S. na pojištění (a tedy pro účely nároku na invalidní důchod jako dobu pojištění jím získanou) toliko dobu jeho evidence jako uchazeče o zaměstnání tzv. bez podpory od 19. 7. 2018 do 6. 5. 2019 v rozsahu 292 dnů a od 20. 5. 2005 do 31. 7. 2005 v rozsahu 73 dnů, což v souhrnu činí právě jeden rok. Další dobu evidence pana L. S. jako uchazeče o zaměstnání tzv. bez podpory od 16. 4. 2005 do 19. 5. 2005 již nebylo možné hodnotit jako dobu jeho účasti na pojištění (a tedy pro účely nároku na invalidní důchod ani jako dobu pojištění jím získanou), neboť přesahovala limit jednoho roku, který je pro dobu evidence jako uchazeče o zaměstnání tzv. bez podpory před dosažením 55. roku věku stanoven, přestože nebyl překročen celkový limit tří let.
35. Ustanovení § 40 zákona o důchodovém pojištění stanoví výši potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod a také rozhodné období, z něhož se tato potřebná doba pojištění zjišťuje. Žalobkyně sama nijak nerozpороvala, že pan L. S. nezískal potřebnou dobu pojištění v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity ani v kterémkoliv období deseti let dokončeném po vzniku invalidity. V případě pojištěnců starších 38 let však stanoví ustanovení § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ještě další rozhodné období posledních 20 let od vzniku invalidity (tedy v projednávané věci období od 22. 1. 1999 do 21. 1. 2019). Ani v tomto rozhodném období však pan L. S. nezískal potřebnou dobu pojištění v rozsahu 10 let, jak vyplývá z druhého osobního listu důchodového pojištění, když žalobkyní zmiňovaná doba od 16. 4. 2005 do 19. 5. 2005 nemohla být hodnocena jako doba účasti pana L. S. na pojištění, a potažmo tedy pro

- účely nároku na invalidní důchod ani jako doba pojištění jím získaná, jak již bylo vysvětleno v předchozím bodě tohoto rozsudku.
36. Zdejší soud tedy uzavírá, že z napadeného rozhodnutí je možné seznat důvody rozporu mezi údaji uvedenými v přehledu dob pojištění na prvním osobním listu důchodového pojištění a údaji uvedenými v přehledu dob pojištění na druhém osobním listu důchodového pojištění. Žalovaná tak ještě dostačujícím způsobem vysvětlila, proč v rámci prvostupňového rozhodnutí, respektive napadeného rozhodnutí, nezohlednila pro účely nároku pana L. S. na invalidní důchod jako získanou dobu pojištění i dobu od 16. 4. 2005 do 19. 5. 2005.
37. Soud nemůže rovněž nijak podrobně hodnotit tvrzení žalobkyně v tom směru, že pan L. S. měl být informován zaměstnankyní žalované o tom, jakou částku dobrovolného pojištění má zaplatit, aby potřebnou dobu pojištění získal, neboť jde předně o tvrzení ničím nepodložené a hlavně nejsou podrobnosti takového případného jednání pana L. S. se zaměstnankyní žalované ve správním spise obsaženy a žalobkyně tyto ve své žalobě netvrdí ani k jejich prokázání neoznačila žádný konkrétní důkaz. Těmito podrobnostmi má soud na mysli zejména to, zda případně byl či nebyl pan L. S. seznámen s tím, že případný propočet ze strany zaměstnankyně žalované může mít jen omezenou časovou platnost nebo že je platný ke dni jeho provedení, apod. Je třeba si uvědomit, že mezi prvním a druhým rozhodnutím o zamítnutí žádosti pana L. S. pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je časový odstup dvou let, v němž došlo k tomu, že pan L. S. získal další dobu pojištění v době od 22. 1. 2019 do 6. 5. 2019, tj. 105 dnů, v důsledku čehož překročil započitatelný limit 1 roku pojištění pro náhradní dobu pojištění (ve formě doby vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci) počítaný zpětně ode dne vzniku nároku na invalidní důchod. Proto mu již nemohla být žalovanou zohledněna doba vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci za dobu od 19. 5. 2005 zpětně. Současně ale vzhledem k právní úpravě tato náhradní doba pojištění nespadá do rozhodného období 22. 1. 1999 - 21. 1. 2019, takže ji nelze zohlednit pro účely splnění podmínek vzniku nároku pana L. S. na invalidní důchod.
38. Pro úplnost zdejší soud již pouze podotýká, že shledal nedostatky žalované ve vedení správního spisu, který mu byl předložen v poměrně nepřehledném stavu, jak již bylo uvedeno výše. Je proto na tomto místě třeba upozornit žalovanou, že je její zákonnou povinností vést ve věci řádný a úplný spisový materiál (k tomu kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36).

VII. Závěr a náklady řízení

39. Ze všech výše uvedených důvodů tak zdejší soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Najevo rovněž nevyšly ani žádné vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z úřední povinnosti. Žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, protože jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 23. března 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce